

Arrest

nr. 91 337 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 14 mei 2012 waarbij de aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 26 februari 2011 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 21 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet,

tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekster op 8 april 2011 ter kennis gebracht.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 13 april 2011 diende verzoekster een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 2 mei 2011 dat verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onvankelijk was en dat verzoekster in het bezit mocht worden gesteld van een attest van immatriculatie.

1.5. Op 14 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard, die verzoekster op 16 juli 2012 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.04.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door

[S. A.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten onvankelijk werd verklaard op 02.05.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 09.05.2012 (zie kopie in omslag in bijlage) en concludeerde het volgende:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze aandoening bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië"

Verder stelt de arts-adviseur in haar medisch verslag dat betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg.

Gezien de nodige zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië, dient de aanvraag derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) *kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster eveneens op 16 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *"van de feiten en de middelen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het op 16 juli 2012 aan verzoekster betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij verschaft volgende toelichting:

"Dat de bestreden beslissing zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dien[t] gemotiveerd te w[or]den en de juridische en feitelijke overwegingen moet[...] [ver]melden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dat de motivering afdoende dient te zijn (art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Dat het voor verzoeksters dan ook onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werd genomen ;

Dat verzoeksters dan ook de indruk hebben dat hier niet op een objectieve wijze tewerk is gegaan bij het benaderen van het dossier ;

Dat de beslissing a quo gesteund is op het advies van de adviserende geneesheer en dit zowel op het punt van de vaststelling van de medische problematiek alsmede op het punt van de behandelings- en opvolgsmethode in Armenië ;

Aangezien verzoekster terecht twijfelt aan de objectiviteit van het advies dat aan de basis ligt van de beslissing [...] ja quo wenst verzoekster toch wel een objectief bewijs te geven met verwijzing naar sites over de concrete situatie over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden van verzoekster in Armenië bij eventuele terugkeer ;

*Verzoekster heeft dan ook een onderzoek ingesteld naar de site die de adviserend geneesheer gebruikte in zijn advies en die we terugvinden op p.2 van zijn advies met volgend gegevens:
<http://www.pharm.am/jurdocs2.php?pg=13&langid=2>:*

*Dat wanneer deze site grondig wordt bestudeerd dan vinden we in deze site vier andere sites nl. :
http://pharm.am/files/ffiles5/20120502_121551_en_2001-2012%20kexc%20-eng.pdf
http://pharm.am/files/ffiles5/20101210_110618_en_Sealex%20news%20for%20website%20ns.pdf
http://pharm.am/files/ffiles5/20090904_114900_en_kexc%20Ali%20Kaps%20eng.pdf
http://pharm.am/files/ffiles5/20090909_104800_en_kexc%20Au8mentin7o20eng.pdf (stukken 3, 4, 5 en 6);*

De adviserende geneesheer van DVZ stelt dus op basis van de door haar aangehaalde site dat bepaalde medicamenten noodzakelijk voor verzoekster, aanwezig zijn in Armenië ;

Deze adviserende geneesheer, die de basis is voor DVZ is wel wat eenzijdig door geen objectief beeld te geven van de informatie die zij meent te hebben nl de hierboven vermelde site ;

Verwijzend naar diverse sites in de site van de adviserende geneesheer, en welke wij terugvinden onder de stukken 3,4,5 en 6, wordt er verwezen naar het feit dat de medicamenten noodzakelijk voor verzoekster, in Armenië van uiterst slechte kwaliteit zijn en vervalst zijn (stukken 2, 3, 4, 5 en 6) ;

Ook de behandelende geneesheer van verzoekster in België betwist de objectiviteit van het verslag van de adviserende geneesheer en ook hij stelt dat de noodzakelijke medicatie voor verzoekster in Armenië niet voor handen is ;

Dat derhalve de beslissing niet op een correcte wijze is genomen;”

4.1.2. Verweerder werpt op dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven zijn aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Hij stelt dat door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat er voor verzoekster een adequate behandeling mogelijk en toegankelijk is in haar land van herkomst en deze arts geen rekening diende te houden met de aanwezigheid van vervalste medicijnen op de markt. Hij betoogt daarnaast dat het aan verzoekster toekwam om alle nuttige en recente inlichtingen aangaande haar ziekte en de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een adequate behandeling in haar land van herkomst over te maken waarvan zij meende dat deze door de ambtenaar-geneesheer bij zijn advies dienden te worden betrokken. Tevens zet hij uiteen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts toelaat een verblijfsmachtiging op medische gronden toe te staan indien omwille van de severiteit van een aandoening en het gebrek aan een adequate behandeling een reëel risico aanwezig is op een onmenselijke en vernederende behandeling.

4.1.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar

in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medische zorgen in Armenië beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.1.3.2. In de mate dat verzoekster stelt dat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde *“niet op een objectieve wijze tewerk is gegaan bij het benaderen van het dossier”* en de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt in wezen dat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde weliswaar vaststelde dat de medicatie die zij nodig heeft ook in Armenië kan verkregen worden en hierbij verwees naar inlichtingen die terug te vinden zijn op bepaalde websites, doch voorbijging aan het feit dat op dezelfde websites wordt aangegeven dat bepaalde medicijnen in Armenië vervalsingen zijn die van slechte kwaliteit zijn of geen werkzame stoffen bevatten.

De Raad stelt vast dat verzoekster lijsten aanbrengt van geneesmiddelen waarvan werd vastgesteld dat zij nagemaakt werden en niet de vereiste samenstelling hebben. Er dient evenwel tevens te worden geduid dat geen van de geneesmiddelen die verzoekster dient te gebruiken op deze lijsten figureert, zodat niet blijkt dat deze informatie dienstig is of door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing diende te worden betrokken. Het gegeven dat werd vastgesteld dat een aantal geneesmiddelen die in Armenië verkocht werden niet de vereiste samenstelling had leidt immers niet tot de conclusie dat dient te worden verondersteld dat ook de medicatie die verzoekster dient te gebruiken wellicht geen werkzame of correcte stoffen zal bevatten. Verzoekster voert bij haar verzoekschrift bovendien een schrijven van haar behandelende arts waarin deze bevestigt dat hij niet kan aantonen dat de antidepressiva die in Armenië worden gebruikt geen correcte samenstelling hebben. Het feit dat bepaalde nagemaakte medicijnen in Armenië verkocht worden laat evenmin toe te besluiten dat het echte geneesmiddel er niet verkrijgbaar zou zijn.

Verzoekster legt voorts nog een stuk neer waaruit blijkt dat zij in Armenië reeds werd behandeld met antipsychotica, en meer precies met Clopixol en Tisercin, en betoogt dat uit dit stuk blijkt dat deze behandeling geen resultaat had. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat de gebruikte medicatie niet de vereiste samenstelling had.

De bewering van verzoekster dat haar behandelende geneesheer ook stelt dat de noodzakelijke medicatie voor haar in Armenië niet voorhanden is vindt voorts geen steun in enig aan de Raad voorgelegd stuk.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Men beschrijft een aantal medische ziektebeelden op een academische wijze en men zegt dat er gebouwen zijn en men zegt dat er medicamenten zijn ; Zoals hoger reeds uiteengezet moet men naar de concrete werk[vl]oer kijken. Zijn er oplossingen ? Verzoekster toont wel degelijk aan dat de adviserende geneesheer en DVZ slechts een deel van de site hebben gelezen welke de basis vormt voor de negatieve beslissing terwijl uit het verdere verloop van de site waarnaar verzoekster verwijst duidelijk wordt aangetoond dat er geen behoorlijke medicatie voor verzoekster in het thuisland aanwezig

is, en uit het [v]erdere verloop van de site waarnaar verzoekster verwijst, wordt verzoekster zelf tegengesproken.

*Zijn er oplossingen als ze er zijn voor de gewone man ? Ook dit wordt hierboven tegengesproken.
Men is niets met een academische uiteenzetting ;*

Het is duidelijk dat men hier niet op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan en wat artikelen heeft gezocht, hier en daar om een gelijk te halen. Dit gelijk wordt momenteel volledig ontkracht ;”

4.2.2. Verweerder antwoordt dat het feit dat er een kwaliteitsverschil is tussen de zorgen die aangeboden worden in België en Armenië niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam.

4.2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder een ambtenaar-geneesheer heeft aangesteld om de situatie van verzoekster te beoordelen en dat deze arts tot de conclusie kwam dat er wat betreft verzoekster geen gegevens werden aangevoerd waaruit blijkt dat er een actuele strikte medische contra-indicatie is om te reizen en dat ook niet blijkt dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is. De betrokken arts heeft tevens met bronvermelding uiteengezet dat de medicatie die verzoekster nodig heeft in Armenië beschikbaar is. Het feit dat de ambtenaar-geneesheer geen melding heeft gemaakt van de verkoop van vervalste medicijnen in Armenië laat op zich niet toe te besluiten dat hij onzorgvuldig zou hebben opgetreden. Bij de bespreking van het eerste middel werd immers al vastgesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat de medicatie die verzoekster nodig heeft er nagemaakt wordt, of dat de originele geneesmiddelen niet evenzeer beschikbaar zijn. De ambtenaar-geneesheer lichtte daarnaast, opnieuw met bronvermelding, toe dat er in Armenië ook psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) beschikbaar zijn. De mogelijkheid om in Armenië te worden behandeld wordt trouwens ook niet in vraag gesteld. De arts die verzoekster zelf consulteerde wijst er namelijk op dat verzoekster voor haar komst naar België, ingevolge haar psychische problemen, reeds twee maal in een ziekenhuis werd opgenomen. Voorts heeft de ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid van de zorgverstrekking in Armenië onderzocht en, met verwijzing naar een recent verslag van Caritas International, aangegeven dat de aandoening waaraan verzoekster lijdt kosteloos kan behandeld worden.

Er blijkt dan ook niet dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid en dat de ambtenaar-geneesheer zich zou beperkt hebben tot een louter academisch betoog. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt daarenboven dat hij wel degelijk onderzocht heeft of er “oplossingen” voor verzoekster bestaan in haar land van herkomst.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond

4.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt het volgende:

“Verweerder dient het noodzakelijk evenwicht tussen haar beslissing en de ingeroepen feiten na te leven. In het bijzonder zal het redelijk karakter van een administratieve beslissing betrekking hebben op het bestaan zelf van de feiten, op de korte juridische [kw]alificatie ervan, op de relevantie ervan, evenals op de beoordeling van de uiteindelijke beslissing met betrekking tot deze feiten.

Het redelijkheidsbeginsel maakt ontegensprekelijk de beleidsruimte van verweerder wat nauwer, want hij moet ingevolge dit algemene beginsel van behoorlijk bestuur alle belangen tegen elkaar afwegen.

Er is ook nog het zogenaamde redelijkheidsbeginsel dat opgenomen is in art. 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat er zich tegen verzet om aan verzoekster de gevraagde verblijfsvergunning te weigeren.

Men moet een goed evenwicht vormen tussen de beslissing en de consequenties die deze beslissing heeft voor de verzoekende partijen ;

Blijkbaar is er geen betwisting over de medische problematiek van eerste verzoekster zowel op het punt van de psychische problemen als op het punt van de hartkwalen ;

Dit gegeven vaststaande gaat men totaal verkeerde gevolgtrekkingen nemen door te stellen dat verzoekster in het thuisland volledig kan opgevolgd worden, wat niet kan zoals hoger uiteengezet en wat hier wordt herhaald ;"

4.3.2. Verweerder repliceert dat de uiteenzetting met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM niet beantwoordt aan de definitie van een "middel" zoals dit door de Raad van State wordt gehanteerd. Hij betoogt tevens dat in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM de bestreden beslissing niet als onredelijk kan worden beschouwd.

4.3.3.1. Allereerst moet worden gesteld dat dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet nuttig kan worden aangevoerd.

4.3.3.2. Daarnaast moet worden benadrukt dat, aangezien er geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing of tussen het algemeen belang en het particuliere belang van verzoekster, er ook niet kan worden besloten dat het evenredigheids- of het redelijkheidsbeginsel geschonden werden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG) en van artikel 3 van het EVRM.

Haar betoog luidt als volgt:

"Derhalve mag wel degelijk gezegd worden dat eerste verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit ;

Dat de adviserende arts in zijn advies schrijft : "hoewel door het ontbreken van deze gegevens moeilijk [c]onclusies kunnen getrokken worden over de ernst van de aandoening, kan gesteld worden dat zowel de psychische ziektebeelden als de cardiovasculaire symptomen potentieel ernstig kunnen zijn en dat verdere behandeling hiervan gewenst is" ;

Dat er niet uitsluitend het ernstige ziektebeeld aanwezig is doch verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling vermits zoals boven uiteengezet eerste verzoekster geen adequate behandeling kan bekomen in [haar] land van herkomst ;

Dat zowel uit de site waarnaar DVZ verwijst en wat wij terugvinden onder de stukken 2, 3, 4, 5 en 6, gehecht aan dit verzoekschrift alsmede uit het standpunt van de behandelende geneesheer (stuk 7) van verzoekster in België, duidelijk blijkt dat de adequate behandeling voor verzoekster in Armenië niet aanwezig is en dat de kwaliteit van de medicamenten in Armenië ondermaats is, gezien de vervalsingen;"

4.4.2. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens en meer specifiek naar het arrest in de zaak N./ Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008.

4.4.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/83/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoekster toont niet aan dat de richtlijn 2004/83/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. De Raad merkt verder op dat verzoekster niet aangeeft welke bepaling van de richtlijn 2004/83/EG zou zijn geschonden en evenmin verduidelijkt op welke wijze deze bepaling zou zijn miskend, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

4.4.3.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet voorts worden verwezen naar de bespreking van de voorgaande middelen en dient te worden gesteld dat verzoekster niet aantoonst dat zij, ingevolge de bestreden beslissing, dreigt te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De Raad merkt tevens op dat het “citaat” uit het advies van de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde dat door verzoekster in haar verzoekschrift wordt weergegeven niet terug te vinden is in voormeld advies.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.5.1. Verzoekster voert in een vijfde middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ter adstructie van haar middel geeft zij volgende toelichting:

“Aangezien eerste verzoekster wel degelijk aan alle voorwaarden voldoet voor de regularisatie om medische redenen nl een ziekte met een reëel risico voor leven of fysieke integriteit en de onmogelijkheid om in zijn thuisland een adequate behandeling te bekomen ;”

4.5.2. Verweerder verwijst naar het standpunt dat hij innam als reactie op het eerste middel.

4.5.3. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Bij de bespreking van de voorgaande middelen is reeds gebleken dat door een ambtenaar-geneesheer, op een gefundeerde wijze, werd gesteld dat de medische problemen die verzoekster heeft niet van dien aard zijn dat zij haar verhinderen om te reizen en dat de medische zorgen die zij nodig heeft ook in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. Er blijkt derhalve niet dat het niet inwilligen van haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd een schending inhoudt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster geeft in haar vijfde middel opnieuw te kennen niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder haar situatie apprecieerde, doch het loutere gegeven dat zij bepaalde

gegevens anders beoordeelt dan een ambtenaar-geneesheer laat niet toe een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

Het vijfde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK